

Fem år senare

Vännerna brölade, slog samman glasen och drack. Alla skrattade, skrålade och babblade i munnarna på varandra. Johanna kysste honom och ropade att hon skulle köpa mer. Tobias skakade på huvudet.

”Jag måste ändå på toaletten! Köper på tillbakavägen!

”VA?”

Han skrek samma sak igen. Hon skakade på huvudet.

”Jag köper!”

Krogen var fullproppad med folk och Tobias trängde sig framåt mot baren, pressade sig in mellan kroppar, nickade ursäktande mot en kvinna som han råkat komma åt. Hon gav honom en blick, uppifrån och ner, fnös och vände sig bort.

Efter en evighet fick han sin öl och Nadjas drink. Försiktigt började han att balansera dem tillbaka mot bordet... En blond kvinna gled förbi precis framför honom, råkade stöta till så att lite av drinken spilldes ut. Kvinnan vände huvudet åt hans håll, gav honom en

Mikael Mansén

nedlåtande blick... sedan förändrades den till igenkännande och hon började att le. Chocken passerade genom kroppen och då den lämnade honom började han också att le.

”Linnea.”

”Thobias.”

Hon såg ut som en modell. Vitblont hår, glittrande blå ögon. Den slanka kroppen i en kort åtsmitande svart klänning.

”Gudar... Linnea! Hur mår du?”

”Gudar Thobias”, härmade hon leende, ”jag mår bra! Hur mår du?”

”Jag... Jag mår fint! Jag är lite full! Vi firar!”

”Firar vad?”

”Min kompis! Han har gjort en film! Den är klar och... Skitsamma! Vad har du haft för dig?”

Hon skrattade. En strålande gudinna som skrattade åt eller med honom. Det gjorde detsamma. Det hemska hade sedan länge försvunnit... Eller nästan försvunnit. Han tänkte nästan aldrig på det längre... och nu stod hon här framför honom, hans första kärlek.

”Vem är drinken för?”

”Ehm... Min flickvän.”

”Det var det värsta... Har du en flickvän?” sa Linnea och lät blicken glida över kroppen. ”Men, absolut. Du har blivit jävligt snygg Tobias.”

Han skrattade generat.

”Jag lämnar den, så kommer jag tillbaka. Stannar du?”

Hon nickade, leende, med en blick som sa... Så klart jag stannar.

Blodet rusade i kroppen. Från att ha varit lugn, sansad, glad, var det som att en feber hade tagit över. Han ställde ner drinken framför Johanna, gav henne en hastig kyss på kinden och ropade att han skulle på toaletten. Hon nickade samtidigt som hon skrattade åt något skämt som en av vännerna drog. Tobias nickade, log, släppte dem alla med blicken och skyndade tillbaka till platsen där han hade lämnat Linnea, men fann att hon var borta. Han kunde knappt fatta besvikelsen. Förvirrat stod han vid baren och såg sig omkring. Han hade bara varit borta en minut och hon hade inte väntat. Det var som om han hade drömt. Hade han det? Var hon verklig? En våg av dåligt samvete kom över honom då han tänkte på Veronika.

Mikael Mansén

”Fan”, muttrade han och vände sig om för att gå tillbaka... och där stod hon med ett gäckande leende.

”Vafan! Jag trodde...”

”Jag var tvunget att titta på henne. Kvinnan som vunnit min första kärleks hjärta.”

”He...”

”Vacker... Oerhört vacker. Men det är klart. Varför skulle du nöja dig med något sämre än det bästa efter mig?”

Han skrattade.

”Jag tänkte röka. Vill du med ut?”

Hon nickade och dom började röra sig mot utgången. Så fort dom kom ut fick han upp paketet, håll frågande fram det. Hon log och tog upp en cigarett till sig och en till honom, som hon gav en lätt kyss innan hon stoppade den mellan hans läppar. Med kupad hand tände han bägge.

”Fan... Du är också vacker... Jag menar vackrare. Du är vuxen.”

”Tack.”

”Så vad har du haft för dig? Vad jobbar du med?”

”Modell”, sa hon.

Självklart var hon det. Hur skulle hon kunna vara något annat. Han drog ett par bloss och log mot henne. Hon log tillbaka, såg sig omkring och ställde sig nära, gled upp på tå och snuddade hans läppar med sina egna.

”Jag...”

”Förlåt. Jag var tvungen. Du är så jävla het.”

Ansiktet hettade. Han svalde och såg sig nervöst omkring.

”Så, är det allvarligt mellan dig och din tjej?”

Han nickade, höll upp vänsterhanden där guldringen satt och tog ett nytt bloss.

”Oj, då gick jag över styr”, sa hon och såg ut som att hon menade det.

”Äh”, sa han, ”det var väl inget.”

”Inte?”

”En liten kyss för vänskaps skull.”

Hon nickade.

”Iså fall”, hon ställde sig på tå igen, la armarna om hans hals och nuddade hans läppar med sina, lät tungspetsen smeka hans och gled sedan undan.

I bröstet dunkade hjärtat hårt. Han kände det ända ner i kuken. Under tystnad såg de på varandra. Hon

Mikael Mansén

småleende, han med undran. Han rörde hennes arm, hon såg ner och sedan upp.

”Det var galet. Du vet det va?” sa han medan han sökte efter psykopaten i hennes ögon.

Hon nickade.

”Jag saknade dig. Du slutade att ringa och du svarade inte på mina samtal”, sa hon.

”Det blev för galet.”

”Jo...”

”Vad ska jag säga Linnea. Jag blev rädd. Det blev... sinnessjukt.”

Hon svalde och nickade, lät blicken vandra bort, fick något oerhört sorgligt i den.

”Jo... jag vet. Gick i terapi och så ganska länge.”

”I terapi?”

”Ja. Jag talade med en psykolog.”

”Så du berättade allt?”

Hon såg tillbaka, upp under ögonfransarna.

”Inte allt.”

Han nickade, såg sig om och släppte hennes arm.

”Det var verkligen kul att se dig, att du mår bra och så. Jag har undrat. Men...”

”Du var min enda vän”, sa hon. Ansiktet ändrades inte. Men huvudet höjdes, blicken var rakare, tydligare.

Han svalde och mötte hennes blick.

”Den enda jag hade.”

”Vi... Du... Alltså...”, han försökte att finna ord, men allt som började att bubbla upp fick dem att försvinna. Minnet av mannen som de hade slagit med stenen. Det första mötet. Hur hon manipulerat honom med ord, med sex.

”Du var min enda vän. Den enda människa jag litade på.”

Till och med nu, efter flera år, började hon att göra det. Det var något makabert i hur hon bröt alla sociala normer genom att ta upp saken. Som om ingen tid hade gått, som om det var igår eller en vecka sedan.

”För i helvete. Det är fyra, snart fem år sedan.”

Hon blinkade till, tog ett steg bort, stirrade på honom några sekunder.

”Så, bara för att det gått tid, så kan vi glömma?”

”Nej, men kanske kunde du ha dragit upp det när vi hade återknutit med andra saker först?”

Hon skakade långsamt på huvudet och använde magin som bara hon kunde.

”Men du skulle ju just säga att du inte ville ses igen. Skulle jag då bara stå kvar med alla mina känslor?”

”Känslor?”

”Jag älskar dig. Jag har alltid älskat dig.”

”Va?”

”Du vet att det är så. Du har alltid älskat mig också.”

Det var inte klokt. Det var som att de hade varit ett par i tio år, gjort slut och försökte att tala ut. Hon hörde inte eller förstod inte hur fullkomligt vansinnig hon lät. Så mindes han psykopatblicken som hon ibland låtit honom se, mindes hur hon manat honom att döda mannen på klippan. Det snurrade i huvudet. Känslan som han haft då han såg henne sista gången kom tillbaka.

”Gud”, stönade han. ”Du vet inte hur galen du är. Jag tror inte på att du har varit hos en psykolog. Hade du varit det så hade dom aldrig släppt dig.”

Draget över hennes ansikte var hjärtskärande. En blandning av chock och ousäglig sorg. Hon öppnade munnen för att säga något, men förblev tyst. Han sträckte ut handen. Varför visste han inte. Kanske för att mildra

dom hårda orden? Hon såg ner på handen, lät honom röra hennes kind.

”Linnea...”

Hon sänkte huvudet.

”Linnea”, sa han igen.

Hon nickade.

”Håll dig borta från mig.”

Fortfarande stod hon med huvudet sänkt. Kroppen började skaka. Först trodde han att hon grät, men sedan då hon började att höja huvudet, insåg han att hon skrattade. Sorgen var borta, kvar fanns endast hån, ironi och skymten av vanvett. Med ilningar löplade genom kroppen drog han åt sig handen. Några ögonblick kunde han inget annat än stirra. Hon skrattade, såg sig omkring, stack ner ena handen i hans jacka och drog upp en cigarett, kysste den och stack in den i hans mun.

”Lilla Thobias. Trodde du det?”

Hennes ögon sökte i hans.

”Att jag skulle ha tänkt på dig i alla dessa år. Du var en av hundratals. Men en sak gjorde dig unik... Vet du vad det var?”

Han visste, men sa inget. Istället stirrade han med fasa på psykopaten som skrattade åt honom.

”Du mördade åt mig.” Hon klappade honom på kinden och började röra sig bortåt, förbi repen och ut på gatan.

”Ta hand om din flicka Tobias. Hon är en sällsynt skönhet.”

Äntligen lyckades han säga något.

”Håll dig undan från henne.”

”Tro mig”, sa hon när hon gick förbi honom. ”jag vet hur horribla vissa människor kan se ut. En del vet det inte. Men monster bor mitt ibland oss, gömda bland oss... Nästan som en av oss”, sa hon, blinkade med ena ögat och rörde sig ut i natten.